

ΤΟ ΒΗΜΑ Το Βήμα - The New York Times

Οι Δημοκρατικοί, οι Ρεπουμπλικάνοι και η Γουόλ Στριτ

Η Χίλαρι Κλίντον και ο Μπέρνι Σάντερς, υποψήφιοι για το προεδρικό χρίσμα των Δημοκρατικών, στο ντιμπέιτ της περασμένης Τρίτης, διαφώνησαν για το ποιός θα επιβάλλει το πιο σκληρό σχέδιο πελέγχου των τραπεζών. Η αντίθεση με τους Ρεπουμπλικάνους διεκδικητές, όπως ο Τζεμπ Μπους ή ο Μάρκο Ρούμπιο, που δεσμεύθηκαν να ανακαλέσουν και την παραμικρή ρύθμιση που τέθηκε σε εφαρμογή το 2010, δεν θα μπορούσε να είναι πιο έντονη. Αν έχει κάποια σημασία, το σχέδιο της Κλίντον ήταν καλύτερο. Ο Σάντερς επικεντρώθηκε στην επαναφορά του νόμου Γκλας - Στίγκαλ, που διαχώριζε τις τράπεζες καταθέσεων από εκείνες με πιο επικίνδυνη συμπεριφορά.

Η κατάργησή του ήταν πράγματι ένα λάθος. Αλλά δεν είναι αυτή που προκάλεσε την χρηματοπιστωτική κρίση, η οποία προήλθε από τις «σκιώδεις τράπεζες» όπως η Lehman Brothers, που δεν δέχονται καταθέσεις αλλά μπορούν να επιφέρουν την καταστροφή με την κατάρρευσή τους. Η Κλίντον παρουσίασε ένα σχέδιο και για αυτές. Μέχρι τώρα ο Σάντερς, όχι. Είναι όμως η υπόσχεση της Κλίντον να εφαρμόσει σκληρά μέτρα στην χρηματοπιστωτική βιομηχανία αξιόπιστη; Η από τη στιγμή που θα βρεθεί στον

Λευκό Οίκο, θα επιστρέψει στη φιλική προς τις τράπεζες πολιτική της δεκαετίας του 1990;

Αν η στάση της Γουόλ Στριτ μας δείχνει κάτι είναι ότι οι τραπεζίτες θεωρούν ότι οποιοσδήποτε Δημοκρατικός, συμπεριλαμβανομένης της Κλίντον, το εννοεί ότι θα εφαρμόσει αυστηρούς ελέγχους στους κανόνες που διέπουν τη λειτουργία τους. Και γι' αυτό κάνουν ό,τι μπορούν για να εκλέξουν έναν Ρεπουμπλικάνο. Ο Ρόμπερτ Ρούμπιν της Goldman Sachs, είχε γίνει ο πιο σημαντικός οικονομικός αξιωματούχος του Μπιλ Κλίντον: οι μεγάλες τράπεζες είχαν όση πρόσβαση επιθυμούσαν στην πολιτική. Και η βιομηχανία σε μεγάλο βαθμό πήρε αυτά που ήθελε, συμπεριλαμβανομένης της απόσυρσης του νόμου Γκλας - Στίγκαλ. Αλλά στη συνέχεια ήρθε η οικονομική κρίση του 2008 και όλα άλλαξαν. Πολλοί φιλελεύθεροι αισθάνονται ότι η κυβέρνηση Ομπάμα ήταν πολύ επιεικής προς την χρηματοπιστωτική βιομηχανία μετά την κρίση.

Εξάλλου, ήταν οι τράπεζες που γονάτισαν την αμερικανική οικονομία, κάνοντας εκατομμύρια ανθρώπους να χάσουν τη δουλειά τους, τα σπίτια τους ή και τα δύο. Επιπλέον, οι τράπεζες διασώθηκαν, σε βάρος των φορολογούμενων

(αν και στο τέλος το κόστος δεν ήταν πολύ υψηλό). Παρ' όλα αυτά κανείς δεν μπήκε φυλακή και οι μεγάλες τράπεζες δεν διαλύθηκαν. Αλλά οι τραπεζίτες δεν αισθάνθηκαν ευγνωμοσύνη που τη γλίτωσαν τόσο εύκολα. Αντίθετα κατακλύζονται από οργή κατά του Ομπάμα. Ο Ομπάμα έδειξε αξιοσημείωτη αυτοσυγκράτηση στις επικρίσεις του κατά της Γουόλ Στριτ. Όμως αυτοί οι άνθρωποι είναι συνθιτισμένοι σε δολοπρεπή υποταγή και εξέλαβαν τα ήπια σχόλια για τη συμπεριφορά τους ως μεγάλη προσβολή. Όπως είπα, η Γουόλ Στριτ παίρνει στα σοβαρά τις δεσμεύσεις των Δημοκρατικών για εφαρμογή ελέγχων στην χρηματοπιστωτική βιομηχανία. Αν κερδίσει πράγματι κάποιος Δημοκρατικός, θα έχει σημασία ποιός θα είναι; Οποιοσδήποτε Δημοκρατικός θα διατηρήσει τις μεταρρυθμίσεις του 2010 και θα προσπαθήσει αν είναι δυνατόν να τις κάνει πιο αυστηρές. Αλλά μεγάλες νέες μεταρρυθμίσεις δεν θα προχωρήσουν μέχρι οι Δημοκρατικοί να επανακτήσουν τον έλεγχο και στα δύο σώματα του Κογκρέσου, κάτι που δεν είναι πιθανό να συμβεί για μεγάλο διάστημα.

Η ΑΥΓΗ Του Θανάση Καρτερού

Βρε μπας και... τον Άδωνι;

Βλέποντας για εκατοστή φορά τον Άδωνι στην τηλεόραση, μου ήρθε μια ιδέα και θέλω να τη μοιρατώ μαζί σας: Βρε λες να τον βγάλουν αρχηγό; Να το δούμε κι αυτό - ο Γεωργιάδης του Καρατζαφέρη, του Πλεύρη, του Βορίδη, και του Σαμαρά βεβαίως - βεβαίως, επικεφαλής της αξιωματικής αντιπολίτευσης; Να χάσουν τον ύπνο τους όχι ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ, όπως διατυμπανίζει ο ίδιος, αλλά οι κύκλοι και τα τρίγωνα που θέλουν να διαμορφώσουν τη Ν.Δ. σε «σοβαρό, ευρωπαϊκό, κεντροδεξιό κόμμα»;

Αποκλείεται, θα πείτε. Και γιατί, παρακαλώ; Και με τον Σαμαρά έτσι έλεγαν οι ψυχολόγοι, αλλά όταν μίλησε η ψυχή του γνήσιου δεξιού οι προβλέψεις τους έγιναν κομψοί. Και να ο Μπαλτάκος στο Μαξίμου.

Γιατί όχι και ο Άδωνις; Αν καταφέρει να συγκινήσει τις πονεμένες δεξιές καρδιές; Αν τις διαπεράσει το μήνυμά του, ότι θα αποκαταστήσει, θα ανορθώσει, θα επαναφέρει, την υπερηφάνεια να είναι κανείς δεξιός;

Και κυρίως αν τους πείσει ότι μ' αυτόν αρχηγό ο Τσίπρας θα χάσει τον ύπνο του; Προσέξτε τα συν του Άδωνι. Πρώτον είναι σήμερα ο μόνος δεξιός που δηλώνει δεξιός. Δεύτερον είναι

κομμάτι γραφικός, αλλά δεν είναι όμως γραμμικός, όπως οι άλλοι. Κάθε μέρα θα την πει την παρόλα του, που θα γίνει viral. Τρίτον έχει το κάτι της στην τηλεόραση, στην οποία έχει θητεύσει. Και τέταρτον πάει να ξεπεράσει τον Μειμαράκη στο μένος για τον Τσίπρα.

Μέχρι τον Φλαμπουράρη έκλεισε φυλακή προχθές για κακούργημα. Και τον Τσίπρα στο διπλανό κελί για συνένοχο. Αυτό είναι αντιπολιτευτικό όραμα για πέταμα;

Υπάρχει ύστερα και το άλλο. Ή μάλλον οι άλλοι. Ο Μειμαράκης είναι καλός στα γαλλικά, αλλά ο Άδωνις τον ρίχνει ηλικιακά. Ο Μπισσοτάκης μειονεκτεί λόγω ονόματος. Και ο Τζιτζικώστας είναι ωραίος μεν -ως Άδωνις- αλλά καθόλου ως Άδωνις στο δεξιό πάθος. Άσε που όλοι είναι παιδιά του μπαμπά τους και ανίψια των θείων τους. Ενώ ο Άδωνις είναι παιδί του λαού. Και σύζυγος της Μανωλίδου. Κι αν τα κοροϊδεύετε αυτά, κακό του αριστερού κεφαλιού σας.

Γι' αυτό σας λέω, μην το έχετε δέμενο κόμπο ότι το δεξιό ακροατήριο θα γυρίσει την πλάτη στον Άδωνι. Στο κάτω - κάτω δεν αξίζει ένας τέτοιος αρχηγός στη σημερινή Ν.Δ.; Για σκεφτείτε το...

ΕΘΝΟΣ

Η αξιολόγηση και το «χρέος» της κυβέρνησης

Ο πρώτος γύρος έκλεισε λίγο μετά τα μεσάνυχτα της Παρασκευής. Η κυβερνητική πλειοψηφία, με τη σύμφωνη γνώμη σε μερικά άρθρα και μεγάλου μέρους της αντιπολίτευσης, ψήφισε την πρώτη παρτίδα των προαπαιτούμενων για την ενεργοποίηση της νέας δανειακής συμφωνίας με τους εταίρους και δανειστές μας. Αλλά όπως συνήθως ισχύει σε τέτοιες περιπτώσεις, τα δύσκολα τώρα αρχίζουν. Κι αυτό είναι κάτι που οι πάντες γνωρίζουμε. Τόσο οι κυβερνώντες και οι αντιπολιτευόμενοι όσο και η πλειονότητα των πολιτών που υποχρεωτικά θα σπκώσουμε το βάρος της εφαρμογής τους.

Ολοταχώς τώρα για τη δεύτερη παρτίδα των προαπαιτούμενων, που προβλέπει μέτρα όπως οι προαναγγελθείσες παρεμβάσεις στο Ασφαλιστικό. Προφανώς το περιεχόμενό τους θα είναι αυτό που θα επηρεάσει καθοριστικά το κλίμα πολιτικό αλλά και κοινωνικό? μέσα στο οποίο θα εξελιχθεί η σχετική διαδικασία. Θέλουμε να ελπίζουμε ότι οι κυβερνώντες θα αξιολογήσουν σωστά το πρόβλημα και θα καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια έτσι ώστε η προοπτική της συνταξιοδότησης να μην απαξιωθεί και να μην προσλάβει τον χαρακτήρα ενός εφιαλτικού φινάλε για τη ζωή του κάθε εργαζόμενου.

Επόμενη επιδίωξη η θετική έκβαση της αξιολόγησης, που θα ισοδυναμεί με την έμμεση επιβράβευση των κυβερνητικών

μέτρων και θα συμβάλει ώστε να ανοίξει ο δρόμος για την είσπραξη των προβλεπόμενων 2 δισ. και κυρίως για τον μεγάλο στόχο της κυβέρνησης που είναι η τήρηση εκ μέρους των δανειστών της εκκρεμότητας και το 2012 υπόσχεσής τους για ρύθμιση του χρέους. Που πολύ απλά σημαίνει ότι με επιμήκυνση του χρόνου εξόφλησης και με μειωμένο και σταθερό επιτόκιο θα καταστεί και πάλι βιώσιμο.

Για την κυβέρνηση είναι το μεγάλο στοιχείο. Αν το κερδίσει, θα είναι σε θέση να υποστηρίξει ότι ο κύριος στόχος της πολιτικής της επιτεύχθηκε. Αν όχι, που θα συμβεί αν οι εταίροι μεταθέσουν για αργότερα την εκπλήρωση των υποσχέσεών τους, θα είναι ανίσχυρη, πολιτικά γυμνή στις αιτιάσεις της αντιπολίτευσης. Αλλά αυτά ως προς τον χώρο της πολιτικής. Γιατί υπάρχει ο χώρος στον οποίο κινούνται οι απλοί πολίτες, που με την ολοένα και μειούμενη προσέλευσή τους στις εκλογικές κάλπες δείχνουν ότι αποστασιοποιούνται από το λεγόμενο «πολιτικό παιχνίδι». Περιμένουν την ελπίδα, αλλά όχι πλέον ως υπόσχεση. Την περιμένουν ως αποτέλεσμα συγκεκριμένων εξελίξεων και προοπτικών. Που, αν μην αυταπατώνται στην κυβέρνηση, είναι η ελπίδα που ακούει σε δύο μόνο λέξεις: ανάπτυξη η πρώτη και δουλειές η δεύτερη. Γιατί χωρίς αυτά τα δύο αποτελέσματα, δεν υπάρχει πολιτική που να ενδιαφέρει τον μέσο πολίτη.